

Sygn. akt V **GC 2696/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Maria Szymańska
Protokolant:	Patrycja Kubiak

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I oddała powództwo,

II zasądza od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanego Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 2696/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 maja 2019 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.615 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona kwota wiąże się ze szkodą będącą następstwem kolizji z dnia 4 czerwca 2018 r., którą wyrządził poszkodowanemu sprawca korzystający z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wykupionej u pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Powodowa spółka nabyła wierzytelność na podstawie umowy cesji. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę, jednakże zweryfikował dobową stawkę czynszu najmu i wypłacił łącznie kwotę 1.330 zł netto. Żądanie pozwu stanowi różnicę pomiędzy kwotą za wynajem pojazdu zastępczego z faktury VAT, a kwotą wypłaconą dotychczas przez ubezpieczyciela. Poszkodowany jest uprawniony do odliczenia 100 % podatku VAT, zatem dochodzona pozwem kwota jest kwotą netto. (k. 3-11v)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 22 lipca 2019 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (k. 12)

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności oraz rynkowości stawki powoda. Podniósł natomiast, iż poszkodowany miał możliwość skorzystania z pojazdu zastępczego proponowanego

przez pozwanego, jednak nie dochował obowiązku minimalizacji szkody i bezzasadnie wynajął pojazd zastępczy z innej wypożyczalni, za wyższą stawkę niż akceptowana przez pozwanego, tj. 70 zł netto. Pozwany nie kwestionował okresu najmu, a jedynie podkreślał, że proponował poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego u podmiotów współpracujących z pozwanym, informacje te były przekazywane poszkodowanemu mailowo. Pozwany wskazał, że stawka zastosowana przez powoda w kwocie 155 zł netto jest zawyżona i nieakceptowana przez pozwanego. (k. 45-57)

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 13 stycznia 2020 r. powód podtrzymał dotychczasowe twierdzenia. W uzasadnieniu zakwestionował zasadność ustalenia kosztów najmu pojazdu w oparciu o średnie stawki występujące na rynku lokalnym. Zakwestionował również okoliczność złożenia poszkodowanemu oferty najmu pojazdu zastępczego. W ocenie powoda złożona przez pozwanego oferta ubezpieczeń nie spełniała warunku konkretnej, realnej i wiążącej poszkodowanego oferty najmu pojazdu zastępczego. Nie zostały również przedstawione szczegółowe warunki najmu. (k. 81-85v)

W piśmie z dnia 11 lutego 2020 r. pozwany podtrzymał wszelkie twierdzenia zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozwany odniósł się do zarzutów powoda, wyjaśniając, iż nie kwestionuje rynkowości stawki najmu, uwzględnienia tylko średniej stawki rynkowej oraz daty naliczania odsetek. Jednocześnie wskazał, iż w jego ocenie w sposób wystarczający poinformował poszkodowanego o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego przez pozwanego, jednak pomimo podania adresu mailowego i numeru telefonu do kontaktu z zakładem ubezpieczeń, poszkodowany nie wykazał aktywności celem skontaktowania się w sprawie najmu pojazdu. (k. 146-148)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 czerwca 2018 r. na skutek kolizji drogowej uległ uszkodzeniu pojazd marki R. (...) o nr rej. (...), którego leasingobiorcą był M. F., a leasingodawcą (...) S.A. we W.. Sprawca szkody miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poszkodowany był uprawniony do odliczenia 100% VAT.

(okoliczności bezsporne)

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody w dniu 5 czerwca 2018 r. Poszkodowany wyraził zgodę na przesyłanie korespondencji wyłącznie na adres e-mail (...)

Pozwany tego samego dnia potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody oraz poinformował poszkodowanego w korespondencji mailowej o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem zakładu ubezpieczeń, kontaktowym numerze telefonu w tej sprawie oraz akceptowalnych stawkach najmu, w tym dla pojazdów w klasie B 70 zł netto za dobę.

(okoliczności bezsporne, a nadto dowód: druk zgłoszenia szkody – k. 69-69v, zdjęcie dowodu rejestracyjnego oraz prawa jazdy – k. 140-140v, korespondencja mailowa – k. 75-77, pismo pozwanego zakładu ubezpieczeń z dnia 5 czerwca 2018 r. – k. 67-68v, zeznania M. F. na rozprawie w dniu 26 czerwca 2020 r. 00:03:37-00:06:40 – k. 184)

W dniu 6 czerwca 2018 r. poszkodowany zlecił naprawę pojazdu w autoryzowanym warsztacie naprawczym marki R.. Równocześnie zawarł z (...) Sp. z o.o. w T. umowę najmu pojazdu zastępczego klasy B – R. (...) po stawce uzależnionej od długości okresu najmu, w tym dla najmu w przedziale 13-19 dni w kwocie 155 zł netto za dobę. Umowa została zawarta o godzinie 11:40.

W dniu 6 czerwca 2018 r. o godzinie 18:00 pracownik warsztatu naprawczego zwrócił się w korespondencji e-mailowej do pozwanego o udzielenie szczegółowych informacji o warunkach najmu pojazdu zastępczego w związku ze złożoną poszkodowanemu propozycją zorganizowania pojazdu zastępczego. Skierowanie zapytania było podyktowane, jak wskazano w treści korespondencji, uczynieniem „zadość obowiązkowi minimalizacji szkody i współdziałania poszkodowanego z zakładem ubezpieczeń”

Faktycznie poszkodowany M. F. w ogóle nie rozważał wynajęcie pojazdu zastępczego u innego podmiotu niż Autoryzowany Salon marki R., w którym naprawiał uszkodzony pojazd mając na uwadze, że w chwili zdarzenia pojazd był stosunkowo nowy (dwuletni) i był w leasingu.

(dowód: zlecenie naprawy pojazdu – k. 118, umowa najmu pojazdu zastępczego klasy B – k. 99, korespondencja mailowa k. 77, zeznania świadka M. F. złożone na rozprawie w dniu 26 czerwca 2020 r. 00:09:52-00:13:33 – k. 184v)

W dniu 27 sierpnia 2018 r. (...) Sp. z o.o. wystawił leasingodawcy (...) S.A. fakturę VAT na kwotę 2.945 zł netto za 19 dni najmu pojazdu zastępczego po stawce 155 zł netto.

(...) S.A. w dniu 5 grudnia 2018 r. zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności w postaci prawa do dochodzenia roszczeń w stosunku do ubezpieczyciela z tytułu szkody z dnia 4 czerwca 2018 r. ponad dotychczas wypłaconą kwotę. Dnia 20 marca 2019 r. (...) Sp. z o.o. zawarł z powodem umowę o powierniczy przelew wierzytelności z powyższego tytułu.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 100, protokół zdania pojazdu zastępczego – k. 119, umowa o przelew wierzytelności – k. 127-128, : zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności – k. 129, umowa o powierniczy przelew wierzytelności – k. 130)

Decyzją z dnia 5 września 2018 r. Towarzystwo (...) S.A. w W. przyznało odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.330 zł netto. Okres najmu został zatwierdzony w całości, dokonano weryfikacji stawki najmu w zasadnej kwocie do 70 zł netto (86,10 zł brutto).

(dowód: decyzja z dnia 5 września 2018 r. - k. 132-133)

W piśmie z dnia 20 marca 2019 roku powód poinformował Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. o cesji wierzytelności oraz wezwał do pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 3.622,35 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 131)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, akta szkody znajdujące się na płycie CD oraz w większości zeznań świadka M. F.. Strony nie podważały wiarygodności dokumentów zgromadzonych w sprawie, a także Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Zeznania świadka M. F. Sąd uznał co do zasady wiarygodne jako logicznie, spójnie i konsekwentne. Świadek potwierdził okoliczności kolizji, naprawę uszkodzonego pojazdu oraz najem pojazdu zastępczego. Zaś co do kwestii propozycji najmu pojazdu od pozwanego zakładu ubezpieczeń świadek zeznał, iż firma ubezpieczeniowa nie proponowała mu pojazdu zastępczego, jednakże, po okazaniu dokumentów potwierdził, że adres korespondencyjny i e-mailowy należy do niego „więc pewnie otrzymałem”. W sprawie niekwestionowanym było, iż pozwany skutecznie złożył poszkodowanemu propozycję najmu pojazdu zastępczego, zaś od omawianego zdarzenia minęły dwa lata co zapewne obiektywnie mogło wpłynąć na zatarcie niektórych okoliczności zdarzenia. Świadek spontanicznie przyznał przy tym, iż „Ja w ogóle nie miałem podstaw by rozważać wynajęcie pojazdu zastępczego w innym podmiocie niż salon (...). Nie miałem żadnej informacji, że miałbym z tego tytułu pokrywać koszty bo wtedy może bym poszukał gdzie indziej. Ale nie było takiej sytuacji”.

Sąd pominął zawnioskowane przez stronę powodową dowody w postaci opinii biegłego sądowego wydanej w sprawie VIII GC 168/17 i pisma (...) S.A. dnia 8 marca 2018 r. jako nie związane ze stanem faktycznym w niniejszej sprawie i tym samym nieistotne (art. 227 k.p.c.). Pominęto również dowód w postaci cenników usług najmu pojazdu zastępczego na okoliczność ustalenia stawek najmu pojazdu zastępczego adekwatnego do klasy pojazdu wynajmowanego albowiem pozwany nie kwestionował, iż stawka po której wynajęto pojazd zastępczy miała charakter rynkowy (art. 229 k.p.c.).

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w dużej mierze bezsporny. Pozwany nie kwestionował okoliczności zdarzenia drogowego, swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, jak również prawa do najmu pojazdu zastępczego i czasu najmu pojazdu zastępczego. Kwestią sporną była zasadna stawka najmu pojazdu zastępczego. Pozwany podnosił bowiem stawka najmu (155 zł netto), wyliczona przez powoda jest nieuzasadniona i zawyżona w stosunku do stawki akceptowalnej przez pozwanego oraz, że skutecznie zaoferował poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego zaraz po zgłoszeniu szkody.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy).

Niespornym jest, iż zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje wydatki na najem pojazdu zastępczego. Wydatki te nie mogą być jednak nieograniczone, a celowe i ekonomicznie uzasadnione. Za takie uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu (por. uchwała sądu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28)). Ponadto zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r. (III CZP 20/17, LEX nr 2340475) wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Sąd Najwyższy w przytoczonej uchwale stwierdził, że nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości skorzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione". W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebom ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem

- w praktyce zwykle telefonicznego - nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana.

Przenosząc powyższe rozważania, które Sąd w pełni podziela, na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż poszkodowany nie wypełnił wynikającego z art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c. obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem). Okoliczności te zaś powodują, że powód, który nabył wierzycelność wobec pozwanego ubezpieczyciela, nie może skutecznie domagać się zasądzenia wydatków na najem pojazdu zastępczego poniesionych przez poszkodowanego, przekraczających koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu. Poszkodowany, mimo przedstawienia mu, w korespondencji mailowej z dnia 5 czerwca 2018 r. na podany w zgłoszeniu szkody adres „m.folborski-biuro@wp.pl” propozycji wynajmu pojazdu zastępczego adekwatnej klasy w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym i akceptowalnych stawkach, w tym dla klasy B 70 zł netto za dzień, nie skorzystał z niej i zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego z powodem, tym samym zwiększając w sposób istotny (ponad dwukrotny) rozmiar szkody. W realiach niniejszej sprawy poszkodowany mimo podanego adresu mailowego oraz numeru telefonu, pod którymi można było skontaktować się z pozwanym w celu najmu pojazdu zastępczego czy chociażby ustalenia warunków najmu w celu ich weryfikacji do własnych potrzeb w ogóle nie rozważył skorzystania z oferty ubezpieczyciela, który gwarantował, iż w związku z najmem pojazdu zastępczego nie poniesie żadnych nakładów finansowych. Jak spontanicznie zeznał M. F. „Ja dostałem informację z R., że mi przysługuje i mi się należy. Nie interesowałem się ile to będzie kosztowało” oraz „Ja w ogóle nie miałem podstaw by rozważać wynajęcie pojazdu zastępczego w innym podmiocie niż salon (...). Nie miałem żadnej informacji, że miałbym z tego tytułu pokrywać koszty bo wtedy może bym poszukał gdzie indziej. Ale nie było takiej sytuacji”. W tej sytuacji skierowanie zapytania o szczegółowe warunki najmu pojazdu zastępczego przez warsztat naprawczy do pozwanego, po wynajęciu pojazdu zastępczego, należało ocenić wyłącznie jako pozorowanie czynienia zadość obowiązkowi minimalizacji szkody i współdziałania poszkodowanego z zakładem ubezpieczeń. Poszkodowany nie był zainteresowany ustaleniem warunków najmu oferty pozwanego, otrzymał pojazd zastępczy z serwisu naprawczego i w ogóle nie był zainteresowany kosztami takiej usługi albowiem był świadomy, że to nie on będzie pokrywał jej koszty. Przesłuchiwany jako świadek wprost oznajmił, że nie kontaktował się w sprawie najmu pojazdu z pozwanym. Skoro więc tego nie zrobił, to nie można przyjąć, że jego decyzja oparta była na porównaniu warunków ofert i świadomym wyborze najkorzystniejszej z nich. Przeciwnie, jak wynikało z zeznań poszkodowanego, kierował się on wygodą. Nadto żadne warunki umowy, w tym stawki najmu i cechy pojazdu zastępczego nie miały dla poszkodowanego znaczenia. Przypomnieć zatem wypada, że, zgodnie z cytowanym wyżej uzasadnieniem uchwały Sądu Najwyższego, poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy. Podobnie konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem (lub podmiotem z nim współpracującym – jak miało to miejsce na gruncie niniejszej sprawy) nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Należy tu podkreślić, że na poszkodowanym ciąży obowiązek minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem). W sytuacji, w której poszkodowany zdecydowanie nie działała pod presją czasu, czy zdenerwowania zaistniałym zdarzeniem, nic nie stało na przeszkodzie, w ocenie Sądu, choćby próbie zainteresowania się ofertą wypożyczalni wskazanych przez pozwanego i ewentualnym ustaleniem zasad najmu. Postawa poszkodowanego, skupiająca się wyłącznie na własnej wygodzie i brak zainteresowania ciążącymi na nim obowiązkami w toku postępowania likwidacyjnego, nie mogła zyskać aprobaty Sądu. Fakt, iż osobę poszkodowaną, bez jej winy dotknęły uciążliwe niedogodności związane z uszkodzeniem posiadanego pojazdu, nie zwalnia jej z obowiązku współdziałania z ubezpieczycielem sprawcy szkody w celu minimalizacji finansowych następstw zdarzenia szkodowego. Poszkodowany, po otrzymaniu informacji od ubezpieczyciela, nie podjął żadnych działań, a zatem nieskorzystanie z oferty ubezpieczyciela nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Podsumowując, Sąd przychylił się do stanowiska strony pozwanej, uznając, iż wobec powyższych okoliczności dobową stawka najmu pojazdu zastępczego winna być ustalona na poziomie 70 zł netto. Powodowi, który nabył wierzycelność o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, należało się odszkodowanie w łącznej kwocie 1.330 zł netto. Pozwany taką właśnie kwotę wypłacił po zakończeniu postępowania likwidacyjnego. Mając to na względzie, powództwo zasługiwało na oddalenie wobec uznania, iż roszczenia strony powodowej zostały w pełni zaspokojone, zaś żądanie w zakresie kwoty przenoszącej wypłacone odszkodowanie byłoby nadmierne i nie pozostawałoby w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. Orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku na podstawie art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 362 k.c. oraz art. 824¹ § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zw. z art. 99 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu. W niniejszej sprawie pozwany poniósł koszty w wysokości 917 zł, na którą to kwotę składały się: opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (ustalone na kwotę 900 zł na podstawie §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. z dnia 3 stycznia 2018 r., Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Pozwany wygrał sprawę w całości, zatem należał mu się od powoda zwrot kwoty 917 zł, o czym orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień (projekt sporządzony przez asystenta sędziego).
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć :
  - pełn. powoda,
  - pełn. pozwanego.
3. Załączyć potwierdzenie uiszczenia opłaty od wniosku o uzasadnienie od powoda.
4. Przedłożyć z wpływem lub po upływie 20 dni od doręczenia wraz z z.p.o.

T., 9 lipca 2020 r.